

ket af den, när de blifva gamla. De ha intet förvärfvat hur rika de än kunna vara på denna världens goda. De sitta där utan att förstå det nya släkte som växer upp omkring dem och utan att häller förstås af detta.

När jag ser dessa fäktande kvinnor, som alltid ha brådtom, får jag alltid lust att ropa till dem: Tänk på hvad du gör! Skaffa dig tid! Tänk på all den skönhet vi människor kunna utvinna af lifvet! Kom ihåg, att ögonblicket aldrig kommer åter! Kom ihåg, att det ej är möbler och kläder, som gifva lifvet dess värde! Akten er, att ni ej för dammet på edra möbler glömma dammet på er själl! Ni ödsla så ofta tid på att profva en ny klädning, men ni ha aldrig tid till att läsa en god bok. Ni ödsla kanske också så mycket såpa och tvål, att ni tvätta all kärlek och trefnad ur huset.

Lyckliga de kvinnor, hvilkas skönhetssinne och mottaglighet för intryck ej dö bort i hvardagsläpet. Att vara en god hustru är mycket. Att vara en god hustru är mera.

Tro ej, att ni äro ideala hustrur blott emedan ni äro duktiga i edra hem! Det är mången man som suckar för att hans hustru är alltför duktig. Hon är så duktig, att hon gör allt själf, och behöfva han och barnen henne som människa, — nej, då har hon inte tid!

Gif mig blommor.

Gif mig blommor, när en gång,
från de mörka, öde landen
jag får styra under sång
öfver till den andra stranden!

Gif mig blommor! Fäst det är,
då de tunga bojor brista,
då allt fjärran byts i när,
då vår natt har gått, vår sista.

Ida Granqvist.

Det japanska svärdet.

Enligt meddelande från Tokio har vid den sista stormningen på Port Arthur japanernas gamla favoritvapen, svärdet, åter kommit till heders, i det att flera af utvaldt folk bestående stormkolonner förda af två generaler för striden på nära håll utrustats med långa tvehandssvärd.

Hos nästan hvarje folk berättar sagan att svärdet är en skänk af gudarne. Så äfven hos japanerna. Solgudinnan Amaterasu-o-mikami, det japanska härskarhusets stammöder, öfverlämnade enligt sagan åt sin sonson Ninigi-o-mikato vid anträdandet af dennes jordevan-öring ett svärd, en spegel och en ädelsten. I

det gamla Japan räknades rätten att bära svärd som en stor ära. Krigarkasten, Samurai, förde två, ett längre och ett kortare. Omjordandet med svärdet är hos japanerna en religiös akt och antages i och för sig ingjuta en krigisk anda hos bäraren.

Det japanska svärdet är antingen tveeggadt, tsurugi, eller blott försedt med en egg, katana, samt är mer ett hugg- än ett stöckvapen. Klingans längd, fästet oberäknadt, är på de längre svärderna 75—85 cm., på de kortare 45—55 cm. Efter eldvapnens införande har svärdets betydelse i Japan naturligtvis aftagit, men ännu öfvas svärdsfäktning litet hvarstädes bland örikets samurai-familjerna. Svärdets form, rakt eller mot spetsen lätt böjdt, har icke förändrats på de senaste 1200 åren.

Vapensmeden var hos de gamla japanerna en högt ansedd person. Den förste vapensmed, som låter sig historiskt angifvas, lefde 697 efter Kr. Alla klingor som smiddes före 1596 betecknas som "gamla svärd", de som senare förfärdigats som "nya svärd". De gamla mästarne skola icke blott ha förstått smideskonsten bättre, utan äfven nedlagt vida större omsorg på sitt arbete. Vapensmidets förfall tillskrifves hufvudsakligast den långa fredspe-rioden från slaget vid Osaka till 1867, omkring 250 år. Största uppsvinget faller inom det trettionde århundradet och under detta och det följande står det på sin höjdpunkt. Mycket bidrog härtill att mikadon själf ägnade sig åt vapensmede, något som naturligtvis efterapades af hovvets store. Namnen på samtliga berömda vapensmeder finnas upptecknade i Japans annaler.

Vapensmidet gällde som en gudarne behaglig sysselsättning och kunde icke gå väl för sig utan deras hjälp, som man genom böner utbad sig. Under hela arbetstiden afhöll sig vapensmeden från alla starka drycker och köttföda, företog dagligen bad och bemödade sig om en gudarne behaglig lefnadsvandel. Öfver stället hängde mellan två bambustänger Shimennavas heliga halmrep med sina halmknipor och egendomliga pappersremor för att beteckna platsen som invigd. Och smeden klädde sig till arbetet i den för högadeln bestämda dräkten, som var äfven honom tillstadd. Öfverhufvud var vapensmeden en mycket högt ansedd person. Goda vapensmeder blefvo "hugnade" med titlar; ofta blefvo de provinsguvernörer eller erhöilo hög militärisk rang. Icke med orätt uppskattade man svärdsmedet som en mycket svår konst. Ofta tog det månader, ja år, innan en klinga blef färdig. Bearbetningsprocessen var mycket omständlig.

För att klingans skönhet skulle riktigt framträda, underkastades den en mycket omsorgsfull slipning och polering. Kännaren bedömde vapnet ej blott efter dess skärpa, som är något

utomordentligt, utan han hade äfven i klingans utseende en mängd hållpunkter för att bestämma dess ålder, godhet och värde. Det fordras lifslånga studier för att bli kunnare af japanska svärd och därför stå dylika allt fortfarande i Japan i stort anseende.

Ett paradys för jägare.

Detta paradys existerar, och det finnes i Argentina på dess pampas och campos.

Campos äro också ett slags pampas, blott mera trädbevuxna, fuktigare och följaktligen rikare på villebråd. Förekomsten på vildt är i dessa trakter rent af oerhörd.

På campos lefva raphönsen, hvilka likna vår gråa art, vanligen parvis, aldrig i skockar. De springa hällre än de flyga och utgöra just ett villebråd för dem, hvilka ej tycka om att jaga i kärmarker eller att gå långt hemifrån för att jaga. Raphönsen har man så att säga alldeles inpå husknutarna.

Ringdufvor, turturdufvor, papegojor och hundratals andra fågelarter finnas i öfverflöd, och att skjuta ett halft dussin af dem i ett enda skott är icke någon sällsynt- het.

Detsamma kan icke sägas om ett af de mest eftersökta villebråden, pava del monte eller skogskalkonen. Utan att vara sällsynt döljer han sig så väl bland träden och flyr så långt undan, att man sällan får tillfälle att skjuta på honom. Att få skott på detta villebråd, därtill fordras en indians tålmod.

Hvad vattenfåglar beträffar, finnas de i otaliga massor. Beckasinerna äro oräkneliga, änderna ännu talrikare, af en mångfald varieteter, alla färger och storlekar. De vackraste äro svarta, med rödt hufvud och röd näbb, och dessa ser man i tusental i banados — dammar och sjöar. Mindre talrikt besökas samma vattendrag af gäse och svanar.

Att nalkas detta vattenvillebråd är lättare för en jägare till häst än till fots. Svansen, den skyggaste af dem alla, släpper blott ytterst sällan jägaren inom håll, men exempel ges på att han skjutits både med hagel och kula.

På banados' stränder förekomma talrikt flamingo och häger.

Bland pälsbärande vildt äro två vattendjur särskildt eftersökta af jägaren och särskildt svåra att anträffa: nutria eller uttern, tämligen allmänt förekommande, och carpincho, en art mindre vanligt vattensvin.

Carpincho lever egentligen icke i vatten, men söker sin tillflykt dit, så snart han på allt för nära håll ansättes af jäga-

Köp
Sanitas Badkabinett
(ångskåp).

Agent: *Fru Emily Barchmann*,
Rikstelefon 6473. Chalmersgatan 22, Göteborg.

Annonsera i
Söndagen.